

คนรักกันเปรียบเหมือนคนสองคนที่กำลังเดินอยู่บนเส้นทางอันไกล
แสนไกลและไม่คุ้นเคย

การพบคนที่รักท่ามกลางผู้คนมากมายบนโลกใบนี้นั้นเป็นเรื่อง
ที่ยากมาก แต่คนบางคนต้องจากคนที่รักไปไกลแสนไกลเพื่อคนที่รัก
ในตอนนี้คนคนนั้นที่จากฉันไปเพื่อตัวฉันกำลังอยู่ห่างกัน

1

การพบกันครั้งแรกที่แปลกประหลาด

- 1 -

ถ้าคนที่รักมีความสุขก็คงจะดีสินะ ♪
ฉันภาวนาให้คนที่ฉันรักทุกคนมีความสุข ♪
ถ้าทุกคนมีความสุข ฉันก็มีความสุขเช่นกัน ♪

หลังจากที่ความพยายามอันน่าเบื่อสิ้นสุดลง ฉันก็สอบติดวิทยาลัย
อาชีวะ ฉันได้ก้าวเท้าเข้าไปในสถานที่ที่เรียกว่าวิทยาลัยแล้ว ความจริง
ฉันเก่งวิชาคณิตศาสตร์มาก แต่นอกจากคณิตศาสตร์แล้วฉันก็ไม่สนใจวิชา
อื่นอีกเลย มันจึงทำให้ฉันประสบปัญหา หลังจากที่ฉันสอบเข้าวิทยาลัย
อาชีวะได้แล้ว แม่ก็เข้ามาหยิกฉันที่กำลังนอนอยู่ในห้องบ่อยๆ เช็งแม่จิง
เลย วิทยาลัยอาชีวะนะเหอะจะตายไป...

"แจยอง! ยูนแจยอง!"
"ฮือๆ ฮึงฮือ"
"เฮ้อ! มันเขี้ยวจริงๆ เลย"

ซังฮี เพื่อนของฉันสูงกว่าฉันมาก ซังฮีสูงประมาณหนึ่งร้อยเจ็ดสิบ เซนติเมตร ไม่รู้ว่ากินอะไรเข้าไปถึงได้สูงขนาดนี้ สงสัยจริงๆ พอเห็น ซังฮีแล้วฉันก็รู้สึกเซ็งแม่ตัวเองจริงๆ

"วันนี้ไม่มีเรียน ไปเที่ยวกันมัย"

"อือๆ ดีๆ"

สถานที่ที่ฉันกับซังฮีไปก็ไม่ใช่ที่ไหน อินเทอร์เน็ตคาเฟ่แน่นอน ที่นที่ ที่หาที่นั่งได้ซังฮีก็เริ่มเซท เธอใส่รูปสวยๆ ไว้บนหน้าจอของตัวเองด้วย ว้าว! สวยจังเลยซังฮี

แต่แล้วจู่ๆ ดวงตาที่เคยสดใสว่าเงาของซังฮีก็เป็นประกายแปลกๆ เธอคงหาเป้าหมายเจอแล้วสินะ

"เอาละ วันนี้ฉันต้องจับนายให้ได้!"

พอพูดจบซังฮีก็เริ่มพิมพ์อย่างบ้าคลั่ง เรื่องของเรื่องคือว่าเมื่อ หลายวันก่อนซังฮีถูกเพื่อนในห้องที่ชื่อมินกยองแย่งผู้ชายที่ชอบไป ตอนนั้น เธอจึงอยู่ในช่วงหาผู้ชายคนใหม่ที่ดีกว่าผู้ชายคนนั้น

หลังจากมองดูซังฮีอยู่นาน ฉันก็หันกลับมามองจอคอมพิวเตอร์ที่อยู่ตรงหน้าด้วยสายตาที่ว่างเปล่า

ไม่มีอะไรทำ ไม่มีอะไรทำเลย! ฉันเล่นเกมก็ไม่ใช่ ใช้คอมพิวเตอร์ ก็ไม่เก่ง แล้วก็ไม่อยากเล่นเว็บแคมด้วย เฮ้อ~ ทนโดนั่นเองสิ่งที่ปรากฏ สู้อยู่ตายของฉันก็คือบัดดี้บัดดี้*

ใช่แล้ว! ฉันไม่กล้าเล่นเว็บแคม แต่ถ้าเป็นบัดดี้บัดดี้ล่ะก็คงไม่เป็นไรหรอก อืม ลองหาผู้ชายหล่อๆ แบบซังฮีบ้างสักครั้งจะเป็นไรไป

ทันทีที่กดเข้าบัดดี้บัดดี้ ใครบางคนก็เข้ามาทักฉัน ว้าว! จันทร เจ้าขา วันนี้ประทานหนุ่มหล่อให้หนูสักคนนะคะ หนูอยากมีแฟนกับเค้า บ้าง ขอให้ท่านโปรดเมตตาหนูด้วยนะคะ

(เป็นเพื่อนกันมัย)

(ยินดี!)

(อยู่ที่ไหนเหวอ)

* โปรแกรมมัลแวร์จอร์จกาหลี

은꿈에게 1

ว่า~ ยอดไปเลย รู้สึกดีจัง แม้จะไม่รู้ว่าเขาเป็นใครแต่ฉันก็รีบ
ตอบไปทันที การแซทมันสนุกอย่างนี้เอง

ขณะที่ฉันกำลังปลดปล่อยอารมณ์ไปกับการแซทนั้น
(ฉันรู้ทุกอย่างเกี่ยวกับเธอ)

"เฮือก!"

อะไรกัน ใครกันนี่ ฉันรู้สึกกลัวจนขนลุกชู มือของฉันชุ่มไปด้วยเหงื่อ
พอตั่งสติได้ฉันก็ตอบกลับอย่างกลัวๆ

(คุณเป็นใครคะ)

หลังจากส่งไปหาวินาที ฝ่ายนั้นก็ตอบกลับมาว่า

(อยากรู้หรือว่าฉันเป็นใคร)

ถามอะไรโง่ๆ ถ้าไม่อยากรู้แล้วจะถามหรือ

(ค่ะ อยากรู้สิคะ)

(ฉันประมาณสามโมงให้มาที่หน้าโรงละครกลางตรงนมมุน ถ้า
ไม่มาละก็ ฉันไม่รับผิดชอบเรื่องที่จะเกิดขึ้นกับเธอภายหลังนะ เด็กน้อย
โอบ้าเป็นคนน่ากลัวนะ)

อยู่ๆ ฉันก็รู้สึกแยขึ้นมาทันที ฉันจะจัดการกับสถานการณ์นี้ยังไงดี
คำว่า 'เด็กน้อย โอบ้าเป็นคนน่ากลัวนะ' ที่อยู่บนจอคอมพิวเตอร์นั้น
ช่างน่ากลัวมาก

"ซังฮี! แง~"

"แจยอง ร้องให้ทำไม เป็นอะไรไป"

ฉันกลัวจนร้องให้ออกมาโดยไม่รู้ตัว พระจันทร์คงลงโทษที่ฉัน
รื้ออ่านเล่นบัดดี้บัดดี้เพื่อหาผู้ชาย แม้ว่านี่จะไม่ใช่วินาทีที่เกิดเรื่องแบบนี้
แต่ฉันก็ร้องให้พร้อมกับบอกให้ซังฮีอ่านข้อความแปลกๆ ที่ได้รับ

"อะไรกันโอบ้านี่? พวกโรคจิตแน่ๆ"

"ซังฮี ฉันจะทำยังไงดี"

"จะทำยังไงล่ะ! ก็ไปนมมุนสิ"

ซังฮีกล่าวหาญชาญชัยแตกต่างกับฉันอย่างสิ้นเชิง คนอย่างซังฮี
เหมาะจะเป็นความหวังของชาติ แต่คนอย่างฉันเป็นแค่ผู้หญิงอ่อนแอที่

เต็มไปด้วยความหวาดกลัว

"เฮือก! ชั่งฮี้ ไม่เอานะ ไม่เอา ฉันกลัว"

"หยุดเลย ไม่ต้องกลัวนะ มีฉันอยู่ทั้งคน"

ดูท่าทางชั่งฮี้จะสนุกกับเรื่องนี้

"ชั่งฮี้"

ขณะที่ฉันกำลังร้องให้อยู่ในอ้อมกอดของชั่งฮี้ คนคนนั้นก็ส่งข้อความมาอีก

(พอไปถึงหน้าโรงละครกลางแล้วก็ตะโกนว่า 'คิมอินกยอมน' เสียงดังๆ ต้องเรียกให้ดังๆ นะ ไม่งั้นฉันไม่ขอรับรองนะว่าจะเกิดอะไรขึ้น แล้วเดี่ยวเจอกันนะ ยูนแจยอง)

"ฮึก! ไม่อยากจะเชื่อเลย"

ตั้งแต่เกิดมาจนมีอายุสี่สิบปี ฉันไม่เคยรู้สึกแยอะไรอย่างนี้เลย ต่อให้แม่หยิกแค้นฉันเรื่องที่ผมสอบติดวิทยาลัยอาชีวะ ฉันก็ยังทนได้ ต่อให้แม่ไม่หุ่ขำวให้กิน ฉันก็ยังทนได้ แต่การที่คนคนนั้นรู้ชื่อจริงของฉัน ทำให้ฉันรู้สึกแยและหวาดกลัวมาก

"บอกว่าอย่ากลัวไป"

"ไม่นะๆ คนคนนี้รู้จักฉันด้วย!"

"ในบัดดี้บัดดี้ก็มีล้อเล่นกันแบบนี้แหละ"

"ไม่นะ! ถ้าล้อเล่นแล้วทำไมเขาถึงรู้ชื่อจริงฉันล่ะ"

"ยัยโง่! อยากรตายหรือไง"

ชั่งฮี้ให้ฉันดูข้อมูลของตัวเองที่ขึ้นอยู่ในบัดดี้บัดดี้ ในนั้นเขียนว่า 'ยูนแจยอง' ชั่งฮี้ยิ้มให้ ฉันจึงสบายใจขึ้นมาบ้าง แฮ็อ~ ตกใจหมดเลย แต่ยังไงฉันก็ยังกลัวอยู่ดี

"เพราะฉะนั้นอย่ากลัว เข้าใจมั๊ย"

"ค่ะ"

"ดีมาก!"

ฉันกับชั่งฮี้พากันออกจากอินเทอร์เน็ตคาเฟ่แล้วขึ้นรถเมล์เพื่อเดินทางไปยังนมุมน ระหว่างทางฉันรู้สึกกลัวมากจนอยากเข้าห้องน้ำ แม่

ซึ่งฮีจะบอกว่าอยากแล้ว แต่ฉันก็ทำไม่ได้ หัวใจของฉันเต้นรัวเป็นจังหวะกลอง
ถึงยังไงฉันก็กำลังเดินทางไปนมมนอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

-2-

จะตะโกนเรียกชื่อเสียงดังได้ยังไงล่ะ ชื่อ...คิมอินกยอมนิซึ่ม
คิมอินกยอมน... คิมอินกยอมน! ต้องตะโกนจริงๆ เหรอ ต้องตะโกนว่า
คิมอินกยอมนหน้าโรงละครกลางนี่นะ ไม่นะ! ฉันทำไม่ได้หรอก

ฉันส่ายหัวไปมาพร้อมกับครุ่นคิดว่าจะทำยังไงดี ประโยคที่ว่า
'โอบ้าเป็นคนน่ากลัวนะ' ยังคงหลอกหลอนอยู่ในหัวของฉัน แปลกจัง
เหมือนมีใครกำลังกระซิบอยู่ข้างหูฉันว่า 'ยูนแจยอง โอบ้าเป็นคนน่ากลัว
นะ' ตรงหน้าโรงละครเต็มไปด้วยผู้คนจำนวนมาก ทำไมวันนี้คนถึง
ได้เยอะอย่างนี้นะ เหมือนกับว่าทุกคนมาที่นี่เพื่อดูฉัน

"ว่าแต่แจยอง เธอกำลังตะโกนเสียงดังด้วยหรอ"

พอได้ฟังคำถามของซึ่งฮี ปากของฉันก็ไม่ขยับเขยื้อนเลย ให้ตายสิ!
ฉันเกลียดปากตัวเองที่สุด แต่ดูเหมือนว่าฉันไม่มีทางเลือกอื่น

"คิมอินกยอมน!"

ซึ่งฮีหัวเราะคิกคักอยู่ข้างๆ

คุณคิมอินกยอมน ฉันกำลังเรียกชื่อคุณอยู่ อย่ามาหลอกมาหลอน
ฉันอีกเลยนะ

"คิมอินกยอมน!"

"ฮ่าๆๆ"

เด็กวัยรุ่นประมาณสิบคนที่ยืนอยู่ตรงบันไดของโรงละครกำลัง
หัวเราะดังสนั่น พวกเขาใส่ชุดนักเรียนด้วย เอ๊อ! อะไรเนี่ย พวกนั้นมี
ก็คนกัน แล้วมาหัวเราะฉันทำไม

เสียงหัวเราะของเด็กนักเรียนกลุ่มนั้นทำให้ฉันอยากจะทำแตรกแผ่นดิน
หนี

"แจยอง ฉันว่านะ...นายคิมอินกยอมนอะไรนั่นต้องอยู่ในกลุ่มนั่นแน่ๆ"

คำพูดของซังฮีทำให้เลือดสูบฉีดบนใบหน้าของฉัน

"งั้นก็หมายความว่าฉันกลัวนักเรียน ม.ปลาย นะสิ จริงหรือเนี่ย?"

"อ้อ คงจริงแหละ ฉันบอกแล้วไงล่ะว่าอย่ากลัว"

ฉันอายมาก ฉันต้องมาเครียดและวิตกกังวลเพราะการล้อเล่นของเด็ก ม.ปลาย สิบคนนี่นะหรือ ฉันต้องกลัวแทบตายเพราะประโยคที่ว่า 'เด็กน้อย โอบ้าเป็นคนน่ากลัวนะ' นี่นะหรือ ให้ตายสิ! ฉันอายุสี่สิบแล้วนะ ฉัน...อายุสี่สิบปีแล้ว!! ความโกรธเริ่มพุ่งพล่านไปทั่วร่างกาย

คิกๆ นักเรียน ม.ปลาย สิบคนกำลังหัวเราะฉัน มันไม่ใช่แค่การหัวเราะธรรมดา แต่มันเป็นการหัวเราะเยาะ ให้ตายสิ! ทันใดนั้นเองฉันก็คิดว่าตอนนี้นั้นไม่ใช่ฉัน ฉันไม่ใช่ขุนแจยอง ฉัน... ฉันเป็นคังโฮดง!* ฉันเป็นผู้ชายบิกบี้น! ฉันไม่ใช่ขุนแจยองที่เป็นผู้หญิงอ่อนแอ

"เฮ้ย! 'ไอ้เด็กนรก"

ฉันกำหนดแน่นแล้วตะโกนเรียกพวกนั้นด้วยคำที่ถือว่ารุนแรงสำหรับฉัน คำคำนี้น่าจะทำให้เด็กพวกนั้นสำนึกผิดได้นะ

(ผลจากการกระทำอันรุนแรงของกลุ่มนักเรียน ม.ปลาย สิบคน ทำให้นักเรียนจำนวนมากไม่กล้าไปโรงเรียน)

(เด็กสิบคนนี้ทำให้เกิดความหวาดกลัวไปทั่วเมือง...)

อ्ูयू่ เสียงของผู้ประกาศข่าวก็ดังขึ้น โอ๊ย ฉันอยากจะบ้าตายทำไมถึงมาประกาศเอาป่านี้นี้ละ ทำยังไงดี เด็กพวกนั้นได้ยินที่ฉันด่าแล้วหวังว่าเด็กพวกนั้นคงจะไม่ใส่ใจถึงอันตรายลจ่อมโหดที่ถูกพูดถึงในข่าวหรือกนะ อืม... คงจะไม่ใช่หรือก ฉันพยายามคิดว่าไม่ใช่ แต่มันก็ไม่ได้เป็นอย่างนั้น เอาล่ะ! เป็นไงเป็นกัน ถ้าเด็กพวกนั้นจะฆ่าฉันล่ะก็ ฉันจะตายในสภาพศพสวยที่สุด

แต่เด็กพวกนั้นกลับลงปิ่นหัวเราะท้องคึดท้องแข็งอยู่ที่พื้น อะไรกันเนี่ย

"เฮ้ย! เห็นมั๊ยวะ หน้าย่นนั่นซิดเผือดเลย"

"คิก ทำทางจะกลัวมาก อีนกยอมนี่เลือกคนเก่งซะมัดเลย"

* ดาราตลกขำใหญ่คนหนึ่งของเกาหลี

은침에게 1

"ฮือไช"

นี่มันอะไรกัน...

"ซังฮี เธอแข็งแรงไม่ใช่หรอ จัดการพวกนั้นให้หน่อยสิ ซังฮี! ฝ่า
ไอ้พวกนั้นให้ฉันหน่อย"

"ฮะๆๆ ตลกจังเลย ตลกที่สุด ฮ่าๆๆ"

"ซังฮี ตอนนี้ฉันอกจะแตกอยู่แล้วนะ แต่เธอกลับหัวเราะอะไรของ
เธอ"

ขณะที่ฉันกำลังต่อว่าซังฮี เด็กผู้ชายคนหนึ่งก็เดินเข้ามาหาฉัน

"อกจะแตกงั้นหรอ"

"นายพูดอะไรนะ"

"ถ้าอกแตกแล้วจะทำยังไงล่ะ หน้าอกคือชีวิตของผู้หญิงเลยนะ"

"ว่าไงนะ"

"หน้าอกคือชีวิตของผู้หญิง"

"อะไรเนี่ย"

"ผู้หญิงต้องเช็กซีดี ผู้ชายถึงจะเข้าหา"

"นายเป็นใครกัน"

"ไม่ต้องห่วงหรอก ฉันจะช่วยรักษาหน้าอกที่แตกของเธอเอง"

เด็กคนนี้ก็กำลังพูดบ้าอะไรเนี่ย รักษาหน้าอกที่แตกงั้นหรอ!?

"กรี๊ด!"

ทันใดนั้นเองเด็กที่พูดจาแปลกๆ คนนี้ก็อุ้มฉันขึ้น ให้ตายสิ! หยุต
นะ หยุตเดี๋ยวนี้

"ซังฮี! เด็กคนนี้บ้าไปแล้ว"

พระเจ้าช่วยหนูด้วยคะ ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไปหนูจะไม่หยิกแก้ม
น้องๆ เวลาหลับอีกแล้วคะ หนูจะดูแลแจ๊ดอกกับแจซิกเป็นอย่างดีค่ะ
พระเจ้าช่วยหนูด้วยนะคะ

"ฉันไม่ได้บ้า ฉันเป็นคนปกติ!"

เด็กผู้ชายคนนั้นวางฉันลงแล้วยิ้มให้

"รีบตอบมาสิ ฉันเป็นคนปกติใช่ไหม"

ฉันต้องตบออกไปเพื่อให้ตัวเองมีชีวิตรอดต่อไป

"อ้อ นายเป็นคนปกติ..."

พอฉันพูดจบ เด็กผู้ชายคนนั้นก็อุ้มฉันขึ้นอีกครั้ง ใ้ มายกอด!
ให้ตายสิ นายมันบ้าไปแล้ว ถ้าไม่ได้บ้า นายก็คงจะไม่ทำแบบนี้หรอก
นายเป็นใครกันแน่

-3-

ฉันกลัวมากเพราะฉันมองไม่เห็นข้างฮีแล้ว ตอนนีให้ลือเพียงแค่ฉัน
กับเด็กผู้ชายคนนั้นเพียงสองคน เขาเดินไปเรื่อยๆ ฉันไม่รู้ว่เขากำลัง
จะเดินไปที่ไหน รู้แต่เพียงว่แถวนี้คือถนนที่เต็มไปด้วยบ้านคน

"ขอร้องละนะ ปล่อยฉันลงเถอะ"

ฉันจะไม่ให้แจตอกกับแจซิกของฉันเล่นบัดดี้บัดดี้เด็ดขาด! และ
ต่อให้ตายยังงั้นฉันก็จะไม่เล่นบัดดี้บัดดี้อีก

ปัง! เขาเปิดประตูบ้านหลังหนึ่งเข้าไปโดยไม่สนใจคำพูดของฉัน
เลย หรือว่...

(เมื่อเวลาสิบห้านาฬิกา นางสาวยู่นได้ถูกลักพาตัวไปล่งละเมิด
ทางเพศ)

อ้ากกก! ฮือๆๆ ฉันคงจะทำบาปทำกรรมไว้มาก

เขาโยนฉันลงบนเตียง นีคิดจะข่มขืนฉันจริงๆ เหรอ!

"นายต้องการอะไร? คนหน้าตาดีๆ อย่างนายคงจะมีผู้หญิงมา
ชอบมากมาย แล้วทำไมถึงมายุ่งกับคนเตี้ยๆ อย่างฉันด้วย ฮือๆๆ ฉัน
ไม่ใช่ผู้หญิงสวยเอ็กซ์ซะหน่อย ฮือ"

ฉันร้องให้พุ่มพ่าย แต่...

"ฉันง่วงมาก ไม่ได้นอนมาทั้งคืนจริงๆ แล้วฉันตั้งใจจะไปนอนที่
โรงเรียน แต่พอนึกถึงหน้าผู้ให้ความรู้ที่จะมองฉันอย่างกินเลือดกินเนื้อ
แล้ว ฉันก็เลยออกมาจากโรงเรียนซะ ฉันเก่งมั้ยละ"

"หือ พุดเรื่องอะไรนะ แล้วผู้ให้ความรู้เป็นใครกันหรอ"

은컴에게 1

"ฉันง่วงมาก..."

เขาไม่คิดจะข่มขืนฉันหรอกเหรอ ฉันถอนหายใจด้วยความโล่งอก หลังจากที่เขาล้มตัวลงนอนข้างๆ ฉันแล้วความเจ็บก็เกิดขึ้น กระทบกรอๆ อย่างนี้เขาคงจะหลับสนิท นี่ง่วงจริงๆ เหนื่อยจริงๆ งั้นตอนนี้ฉันไม่กลัวนายนี้แล้วละ ฮีๆ

"นี่เธอ"

อ้อ! ตกใจหมดเลย ไม่ได้หลับหรอกเหรอ

"ฉันมีอะไรจะคุยกับเธอหลังจากที่ฉันตื่นแล้ว"

"คุยตอนนี้ไม่ได้หรอก"

"ไม่ได้ เพราะเดี๋ยวเธอก็หนีฉันไปนะสิ อยู่เฉยๆ ระหว่างที่ฉันหลับ เพราะเธอต้องรอฟังเรื่องที่ผมจะพูด"

เสียใจด้วยนะ ฉันจะหนีไประหว่างที่นายหลับ

"สมมติว่า..."

สมมติเธอ สมมติอะไร

"ถ้าฉันตื่นขึ้นมาแล้วไม่เจอเธอละก็ ฉันจะเผาสถานที่ที่เกี่ยวข้องกับเธอทั้งหมด"

เฮ้อ!

"ฉันเป็นคนพูดแล้วไม่คืนคำ"

กรี๊ด! หมอไม่ใช่คนปกติ หมอนี่มันบ้า ถ้านายพูดถึงขนาดนี้แล้วฉันจะทำอะไรได้ละ ฉันไม่หนีก็ได้

เขาหลับไปแล้ว ฉันจึงจ้องมองเขาอย่างพิจารณา ขนตายาวพองๆ กับฉันเลย ว้าว~ จมูกก็โต่งด้วย

"ฮะ ฮึบ!"

ฉันเกือบจะร้องตะโกนออกมาจึงรีบเอามือปิดปากไว้ ถ้าฉันขัดขวางการนอนของเขาละก็ ฉันอาจถูกเผาได้

สาเหตุที่ผมตกใจจนเกือบส่งเสียงออกมาก็คือชื่อที่ติดอยู่ตรงเสื้อชื่อที่ติดอยู่ตรงเสื้อของเขาชื่อ 'คิมอินกยอม'

เด็กคนนี้เป็นคิมอินกยอม เด็กน่ารักแล้วคนนี้เป็นคิมอินกยอม!

